

strooheid gaven hem een zeer jeugdig voorkomen. Het lange blonde haar in 't midden gescheiden, die eigenaardige hoofdbeweging als van een leeuw die zijn manen schudt — het was alles nog zoo precies als zij hem al dien tijd in haar herinneringen vóór zich had gezien.

Maar zij was ouder geworden, vond zelfs, dat zij, bij hem vergeleken, er zéér oud uit moest zien. Het verdriet der scheiding en de wroeging hadden haar niet in haar voordeel kunnen veranderen, tenminste wat het uiterlijk betrof.

Hém vond ze nog jong en frisch, lenig en knap, zichzelf oud en saai, en 't was of zij zich schaamde dat hij haar nu zoo in 't gezicht stond te zien en haar zoo veranderd moest vinden. Ze dacht er geen oogenblik aan, dat hij om háár zou zijn gekomen. Truus zou hem hebben meegetroond. Natuurlijk! Truus was een aardig kind, dat hij stellig graag een plezier had willen doen.

„Ga jij mee, Mien. Ik blijf liever hier.”
„Nee,” zei Mien, die haar vriendin juist de kans wou laten. „Ik blijf, want ik moet wat op Bobbie letten. Je weet wat 'n wildeman het is.” Nu keken alle oogen vragend naar Martien. Ze werd angstig-verlegen.

„Ga gerust. Ik kijk wel naar je broertje!”
„Kun je begrijpen. Dat wil ik heusch niet. Dan zou ik je gezelschap houden . . .”

Veenendaal deed den mond open. Men zag dat hij wilde vragen, of hij in dat geval óók blijven mocht. Maar Mien

RECORDS VERBETERD.

De bekende Noordelijke lange-baanlooper Huizenga (in shirt), heeft Zondag 14 November op het Noordersportterrein te Groningen onder officieele tijd-opneming een aantal gedaan op de verschillende Nederlandsche records, waarbij hij er 3 gebroken heeft en 2 nieuwe records, zooals deze door de K. A. T. worden goedgekeurd, op zijn naam plaatste.

en reikte hem het manteltje over. Hij hielp Martien het aantrekken over de dunne neteldoeksche japon. Zij trilde licht bij zijn aanraking en dacht smartelijk — „Wat lijkt dat alles toch op vroeger”.

Ongemerkt had Truus terwijl het touw losgemaakt, schopte nu de boot een flink eind weg, zonder er in te springen en riep: „Dag hoor! Veel plezier samen!” Even nog bleef ze staan, zich verkneuterend van genoegen, dan liep ze plotseling in een wilden vaart weg.

Angstig — hulpeloos keek Martien haar na, voelde zich als verraden. Zij nu alleen met hém. Dát zou hij niet bedoeld hebben dacht ze, blozend van schaamte.

Maar hij nam het nogal luchtig op. „Zoo'n ondeugd” — lachte hij.

Een kwartier lang gingen ze zwijgend verder; ook zij sprak geen woord.

Toen — ze waren op een heel eenzaam gedeelte van den plas, haalde hij de riemen in en zag haar aan, blééf haar aanzien, tot ze er verlegen onder werd.

„'t Is lánge geleden,” zei hij bottekenisvol.
„Maar toch als de dag van gisteren,” antwoordde ze aarzelend, zonder hem aan te zien.

„Nee, dáárvoor is er te veel gebeurd in dien tijd.”

„Ja,” zei ze moedeloos, „'n onherstelbare fout is begaan;” ze dacht aan hun afscheid, aan haar voorafgaande verklaring, die ze vond, dat hij nooit zou kunnen vergeven of vergeten. Maar hij meende dat ze *zijn* daad bedoelde, de teruggave van zijn ring, zijn laatste woorden. Hij kende haar trots, en hij dacht: het gaat niet; als we erover blijven praten, komen misschien de oude driften weer terug. Hij

herinnerde zich wat Truus gezegd had, toen hij daarstraks met haar van de boot naar hun tafeltje ging: „Zeg nu dat u d'r spijt van hebt, dan komt alles weer goed!” — Neen, het ging niet zoo gemakkelijk als kleine romantisch aangelegde meisjes dachten en hij voelde, dat hij heel voorzichtig moest zijn. Hij stond op, ging naast haar op 't stuurbankje zitten.

„Er is veel veranderd,” begon hij, „maar toch ook weer niet. Ik heb eindelijk geprobeerd je te gaan haten, toen ik je niet vergeten kon — maar — het lukte niet. En jij, Tine?”

„Ik heb 't niet eens geprobéerd”, antwoordde ze met klankloze stem.

Hij vond haar antwoord dubbelzinnig, begreep het niet en keek haar aan, maar haar strak-ernstig, bijna droevig gezicht met de ondoorgroendelijke bruine oogen star-starend over het water, zei hem niets. Wat had zij bedoeld met onherstelbaar; meende ze dat? Zacht legde hij zijn arm om haar heen en met een plotselinge hevige kracht, kwam zijn oude nooit vergeten liefde nu terug. Hij vergat dat ze hem eigenlijk nog niet geantwoord had, vergat dat hij voorzichtig had willen zijn, en drukte haar innig tegen zich aan.

„Mijn liefde is gebleven, Tine. Door alle herinneringen heen. Eéns was jij van mij. Ben je het nog?” —

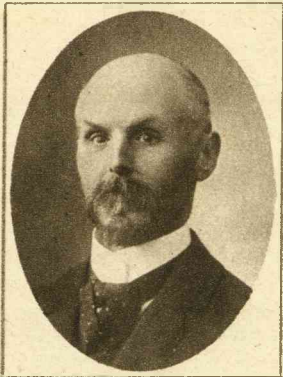
„Ja,” zei ze zacht maar beslist. „Altijd gebleven.”

't Was heel stil op het water. Maar eindelijk riep 't ge-

J. E. CARRAS.

Onder enorme belangstelling vierde de hr. J. E. CARRAS, onder-stationschef aan het Weesperpoortstation te Amsterdam, verleden week zijn 40-jarig ambtsjubileum. — 17 November j.l. herdacht de heer C. L. F. SARLET te Haarlem, redacteur der Oprechte Haarlemsche Courant en ambtenaar van de firma Joh. Enschedé & Zn., den dag waarop hij vóór 25 jaar in dienst kwam bij genoemde firma.

C. L. F. SARLET.

ging onverstoobar verder: „Maar je houdt toch zoo van roeien Martien, en hier op den plas is het heerlijk.”

„Nou,” beaamde Truus kinderlijk, „je bent gek als je 't afslaait.”

Ze lachten alle drie. „Ga jij ook mee?” vroeg Martien aarzelend aan Truus.

„Natuurlijk” — maar ze knipoogde tegen Veenendaal. „U weet wel, dat u me een groot genoegen doet” zei hij — zich half omwendende, als had zij al besloten.

Toen stond Martien werkelijk op. „Niet te lang dan,” zei ze verlegen tot Veenendaal.

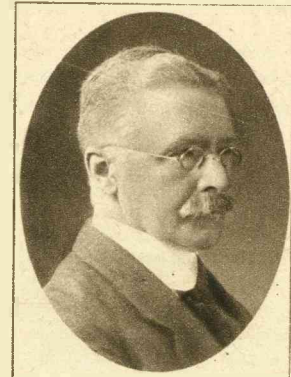
„Precies zooals u wilt.”

Truus ging aan Martiens rechterarm hangen en snapte aldoor — hield alléén het gesprek aan den gang; hij liep aan den anderen kant en heel gauw waren ze aan de boot.

„Is het niet te frisch zoo, op het water?” vroeg hij toen zij zat.

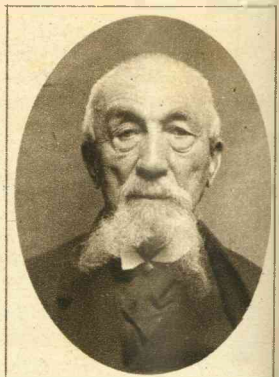
„Wil ik even uw mantel halen?”

„Zal ik doen!” riep Truus, en holde op haar vlugge, jonge beenen weg. Een paar minuten later was zij terug

DR. R. A. KOLLEWIJN.

Binnenkort zal de heer Dr. R. A. KOLLEWIJN, directeur der H. B. S. met 3-jarigen cursus te Amsterdam, zijn functie als zoodanig neerleggen. — Te 's-Gravenhage is in het Internationaal Pensioen aan de Laan v. Meerdervoort in den ouderdom van 75 jaar overleden, de heer F. FLÉCHET, laatstelijk burgemeester van Warsage, de Belgische gemeente die in het begin van den oorlog zoo zeer geleden heeft, en waar de thans overledene geruimen tijd als gijzelaar werd gevangen gehouden. Eenmaal in vrijheid gesteld, zocht en vond hij in Nederland een veilig toevluchtsoord.

F. FLÉCHET.

kabbel der kleine golfjes tegen de boot hen tot de werkelijkheid terug. Hij nam de riemen en keerde.

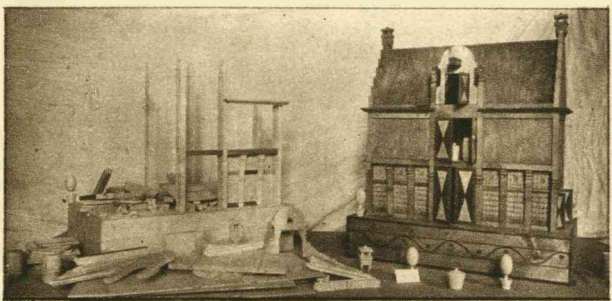
„Het zijn moeilijke jaren geweest,” zei hij, „maar nu ze voorbij zijn ben ik blij dat ik ze dóór gekomen ben tot waar ik ben. Ik heb geleerd dat te leven een plicht is, niet een pretje —”

„En,” vroeg hij een oogenblik later ondeugend, „wáág je het nu, mag ik nu bij dat sobere vak blijven?”

„Ik waag nu alles”, zei ze, „alleen géén scheiding meer,” en met aldoor lachende oogen zag zij hem aan.

„Maar 't één noch het ander hoeft. Als we getrouwd zijn, gaan we buiten wonen, wordt het heusch tijd dat ik de zorg voor 't landgoed zelf op me neem. Tot dusver ging ik alleen in de vacantie er eens heen, maar ik kon het er nooit lang uithouden. De eenzaamheid werd me te machtig. Er waren zooveel herinneringen aan de toekomstdroom uit onzen engagementstijd.”

„Droomen, die nu verwezenlijkt zullen worden,” antwoordde ze — en het klonk als een belofte.

EEN FRAAIE INZENDING.

Molkenboer. De architect Wijdeveld ontwierp een tweefal spelen, een Ridder- en een Koningspel, houten popjes in houten omheining; dezelfde kwam ook met een soliden kolos van een molen uit, een eikenhouten gevaarte, tot in onderdeelen solied afgewerkt, en een niet minder kranig pakhuis met alles voor het bedrijf erbij; die twee stukken zijn om een jongen het water in den mond te doen komen.

Een sjees met paard van Frits Loeb, een kegelspel met een leutig beschilderden koning van Wa. Polenaar, leuke legplaten van

Jan Rinke en een complete boerderij met dikke, platte, houten koeien, varkens, boeren en boerinnen, boomen en perceelen, — dit alles amuseert den toeschouwer, al is hij dan ook geen kind meer. En er is zoo waar weer een leger bij ook; platte, houten soldaten, pink op den naad van den broek, een twee, een twee, daar marcheren ze . . . Dus dat houden we ook bij 't nieuwe speelgoed blijkbaar.

Veel van dit speelgoed deed ons plezierig aan; wel niet alles bewonderden we, maar het een met het ander kunnen we met de hand op het hart getuigen, dat deze artisten eer van hun werk hebben.

NIEUW SPEELGOED

Als er één artikel is, dat in deez' dagen vóór Sinterklaas de aandacht trekt, actueel is, dan is dat zoo vast als een huis: het speelgoed. Toen we dan ook vernamen van een speelgoed-tentoonstelling, wij als de kippen erbij, hè, dat begrijpt u.

Dat ging zóó met die tentoonstelling: Het meeste speelgoed kwam vóór den oorlog uit Duitschland, later ook uit Engeland en Frankrijk, maar het ontliep mekaar niet veel; uit wélk land ook herkomstig, het was veelal revolutiewerk. Ook het speelgoed maakt een soort van verwordingstijd mee, als onze meubels, onze gebruiks- en versieringsvoorwerpen. Er wordt ook bij het maken van het speelgoed al veel te veel op het quasi-sierlijke gelet.

En zoo kwam een partij verstandige menschen er toe, eens te kijken of daar nu níét wat op te vinden was.

Architecten, sierkunstenaars, uit Amsterdam en elders, kunstzinnige jonge-dames, sloegen, zooals dat heet, de handen in elkaar; allen zeffen zich aan het speelgoed-ontwerpen, gerugsteund door een naamlooze vennootschap, „Olanda” genaamd.

En de werkstukken dezer artisten zijn nu in het Museum voor Kunstnijverheid te Haarlem te kijk.

Een blauw wiegje, een wit ledikanke en een groene poppenwagen overtuigen u, dat op eenvoudige wijze voorwerpen te maken zijn, geestig en goed van uiterlijk. De vervaardigster van deze drie gezellige dingsigheidjes is mej. Phenia

OVERZICHT DER TENTOONSTELLING

(V.F.B.)

KYF-KYF.